

Forfatter: Bergsøe, Vilhelm

Titel: Ischia

Citation: Bergsøe, Vilhelm: "Ischia", i Bergsøe, Vilhelm: *Poetiske Skrifter, 1-7 - Bind VII*, 1905-, s. 453. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-berg07tom-shoot-workid58985/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter, 1-7 - Bind VII

Jeg saa' paa Kastanjernes Stammer
paa Vignernes hvide Mur —
da følte jeg vel, hvor fremmed
jeg var i Sydens Natur.

Jeg hørte de sælsomme Toner
i Hyrdernes drævende Sang,
jeg saa', hvor de hede Kilder
med Larmen af Dybet sprang,
jeg klatred i Fjældets Kløfter
paa Lavaen tør og fin,
som føder de mørke Øjne
og Sydens glødende Vin.

Men midt i Aftenens Gløden
og under Orangernes Duft,
var det, som snapped jeg efter
et Pust blot af Nordens Luft.
Jeg lukkede rask for Brevet,
for Blomsternes falmede Skær,
og spurgte mig selv vemodigt:
„Hvad vil du egentligt her?“

ISCHIA.

Dejlig er du, Ischia, naar du dølger
taagslørt de skarpe Klippers Bræm,
dejlig, naar af Havets blanke Bølger
du i Morgenglansen dukker frem!
Dejligst dog, naar Aftensolen farver
Bjergets Styrtning med sin Purpurild,
naar de violette Skyer arver
Solens Guld og Bølgens Vekselspil.

Men det gaar dig dog som Sydens Kvinder,
all, hvad der bedaarer Mængdens Blik,
hver en ydre Form, som hurtigt vinder,
ved din Fødsel du paa Vuggen fik.
Dyb, som hendes Blik, blev derfor Voven,
brun, som hendes Kind, din høje Kyst,
mørk, som hendes Lok, Orangeskoven,
hedt, som hendes, og dit Klippebryst.

Men hvor er din Sjæl, du letopstegne,
skønne Datter af det dybe Hav?
Er dens Nemodstener ikke vegne
for en Skønhed, hvorfor alt du gav?
Jeg har søgt den trindt i Dal og Vigne,
jeg har lønligt spejded hver din Vej . . .
jeg fandt Form og Skønhed i hver Linie,
ak, men Sjælen — Sjælen fandt jeg ej.

Jeg har vandret om i dine Lunde —
ak, men ingen Skovblomst dufted dér;
tæt og fint, som Sand paa Havets Bunde,
lyste goldt det gule Lavaskær.
Jeg har søgt den, naar i Aftenstunden
Solens Guld faldt over Ponzas Bred,
Mørket kom, naar Dagen var forsvunden;
men den bløde Skumring var ej med.

Skyen savner jeg paa Somrens Himmel,
Kildens Rislen dybt i Skovens Bo,
Morgensang af glade Fugles Vrimmel,
Regnens Fald og Himmelbuens Bro.
Blomsterduften, Sommerfuglens Flagren,
Skovens Indsø, Engens slagne Hø,
Biens travle Brum hen over Agren —
det jeg savner paa Typhaos Ø.